

Cezar PRICOP

Adopt, adopție, adopta – birul pe copii

Bunicii spuneau, “a-l da de suflet”, părinții zic, “a-l înfia”, iar noi, oameni *recenti*, “a-l adopta”. Pe vremuri se da “de suflet”, de regulă, rudelor, mai aproape de zilele noastre înfierea era permisă între prieteni și vecini, iar acum, adopția, doar celor care asigură toate “condițiile de trai”. Pentru un istoric al ideilor evoluția termenului indică multe, și nu mărunte. Când spuneau, “de suflet”, bătrânii noștri se refereau la salvarea propriului lor suflet, nu pe cel al copilului; când părinții noștri îl dădeau către “înfiere”, nu știu ei să ne spună în vorbe mari, dar îl dădeau pe copil ca să *fieze* – un cuvânt de negăsit în dicționare. *Fierea* este prima condiție a nașterii, iar asigurarea *fierii* cuiva e tot un act religios. Pustnicul se retrage în pustie, nu ca să trăiască, nici ca să supraviețuiască, ci ca să *fieze*; Deșertul & Pustiul = lipsa resurselor, a confortului. Și când se spune îl dau spre înfiere = *ți-l dau ca să-ți fie fiu*. Așa că e vital pentru mine cărui “Tată” îl dau. Nu importă de crezi sau nu crezi, important este că te-ai născut în aceste postulate; creștin te naști, nu devii (cf. Nae Ionescu, care a supralicitat – și falsat –, vorbind de un Dumnezeu propriu, numai al românilor, pentru că n-a zărit globalizarea). Având în vedere riscul enorm, miza uriașă, este de preferat “închiderea prin deschidere” (Constantin Noica) – adică înfierea “în familie” – așa o fi bine?

Seva unui popor stă în copii, înțelepciunea, în bătrâni (dar asta nu înseamnă că bătrânii trebuie să conducă societatea, e de ajuns, la ei, doar asigurarea condițiilor de trai – iată inversarea planurilor). Când otomanii ne cereau sau ne luau copiii ca bir, vlaga căutau ca să ne-o ia, nu ca să își asigure ei o sabie în plus în armata sultanului. De altfel, cărțile de istorie sunt și ele o *His Story*. Lasă deoparte amănuntul, adevărul că ienicerii și spahii nu erau trimiși ca să se bată cu popoarele din care s-au născut, ziceau că poartă ghinion, erau superstițioși – ca și noi, acum. Luarea copiilor, în imaginar, echivalează cu băutul sângelui (în platonism vigoarea stă în sânge). Și se mai cunoaște și semnificația sângelui la creștini. La fel cum tragerea în țepă, pentru unii, e “ultima frontieră”. Preferă ca să fie tăiat, făcut bucăți, dar nu străpuns –; unul străpuns, rămâne totuși întreg! Lui Ioan Botezătorul i s-a cerut, și luat, capul – o moarte “cinstită” (vezi semnificația țepușei în vampirism; cf. teoriei coincidențelor opuselor, a lui Nicolae Cusanus, Vlad Țepeș sfârșește prin a deveni el însuși un “băutor de sânge”).

Pentru că stai și te crucești de ce mare bătălie se duce pe (sau pentru) copiii României. Câtă grijă, atât de multă preocupare, ce milă le este de bieții copilași abandonati ai țărișoarei noastre incapabile de a le asigura “toate condițiile”.

Impresionant cum numai 200 de americani, angrenați și interesați în adopțiile românești, reușesc ca să influențeze Congresul, iar acesta să adopteze (sic!), Doamne!, în *una-nimitate*, o rezoluție prin care cere României modificarea legii privind adopțiile internaționale, lege ce acum permite ca să înfiere doar rudele de sînge din străinătate. Ambasadorul României, Sorin Ducaru, recunoaște că ar fi existat condiționări din partea congresmenilor americani, că nu vor scoate vizele până nu deblocăm noi adopțiile. Ce-o fi asta, șantaj pe copii?! Când noul ambasador al SUA în România, Nicholas Taubman, partener politic a celebrei Condoleezza Rice, a venit la post, a promis că va face din problema adopțiilor o prioritate. Dar celelalte?

Dar de unde atâta interes și promptitudine când câteva zeci de milioane, între ei foarte mulți americani, ce sunt împotriva războiului, nici nu bat până la Casa Albă!? Și mulți dintre noi eram bucuroși, nevenindu-ne a crede că Băsescu era invitat din nou (așa de repede!?) la Washington DC. Se credea că e vorba de trupele noastre din Irak, că era invitat acolo ca

să ne roage ca nu cumva să le retragem (of!, liberaliiăștia insensibili la pulsul realității!); simțeam că le suntem indispensabili (dar s-a dovedit că era vorba de izmene!). Ei bine: am greșit de două ori. Ne-am mai înșelat amarnic și când ne-am grăbit și l-am condamnat pe Băsescu că s-a izmenit și s-a oferit el, înaintea tuturor, chiar a Americii, ca să mai trimitem trupe până și în Liban, că nu ne e de ajuns. Acum, mulți dintre cei care și-au dat seama îl compățimesc cu nedisimulată sinceritate. Așa cât e el de dur, cât se dă el de cinic și cât apare el de viril, se vede de la o poștă că i-a fost cumplit de greu când a trebuit să supraliciteze, când a trebuit ca să negocieze pe copiii României – ca în loc de copii să dăm mai mulți soldați. (Faceți dragoste, nu război! + Dau soldați, nu copii! = Iubiți-vă pe tunuri!) Într-atât de afectat încât trebuie să-și facă 12 mii de băi de mulțime și să-și joace nevasta de o sută unu ori ca să-și revină.

Și nu poți ca să nu îți amintești că baroneasa

Emma Nicholson, raportorul Parlamentului European pentru România, a cerut, prima, suspendarea adopțiilor. Argumentul, infailibil la prima vedere, precum că se făcea trafic cu copii, e praf în ochi, hai să fim serioși – vorba ceea! (chiar s-a gândit la trafic de organe, la transfuzii de sânge, sau doar la... acel trafic?!) Că n-a cerut înăsprirea condițiilor, ci suspendarea lor – aici e chintesenta. Și de atunci tot suspendate sunt. Având în vedere că, vrând-nevrând, după ce “puterile” EU s-au îndurat de ne-a scos vizele și muncitorii noștri au invadat Europa, la rândul ei, năvălește și ea peste noi, așadar peste copiii noștri – integrându-ne. Și vor fi cu toții europeni, nu-i așa? Nu e subtil?! Dar, o fi oare bine să nu ascultăm de americani? Și dacă americanii or cere acum așa ceva, ce ne-a cerut oare Europa, atunci. Sau ei n-au pus decât condițiile alea de s-au dat la televizor. Care-s mai buni, cine ne vrea cu adevărat binele,ăștia sau ceilalți?

Că dacă tot e așa de important, pentru că sunt extraordinar de preocupați, și unii, și alții, dacă miza e așa de mare, de ce Europa nu asigură ea, repede, toate “condițiile de trai” copiilor români abandonati, și asta chiar aici, la noi acasă? Efortul financiar pentru o așa nobilă cauză e insignifiant. Sau o vrea ca să ne oblige pe noi să învățăm a ne avea grijă de proprii copii? Da, bine, dar cu ce? Că dacă te iei după realitatea zilnică mai mult de jumătate din copii patriei nu au asigurate “condițiile” (părinți șomeri, tați bețivi, mame plecate în Italia sau Spania – de tot!).

Dar nu trebuie să devenim habotnici, să zicem, cum spuneau unii prin '90, cu “nu ne vindem țara” – noi nu vindem copiii! Un exemplu; iată un caz extraordinar, și ca acesta sunt multe : O englezoaică, la numai 19 ani, vine ca voluntar pentru a lucra în orfelinătele românești. Ce fenomen omenesc trebuie să se întâmple ca să îți dorești atât de tare, încât să ceri rezidență în România, doar pentru a putea înfia un băiețel ce, pe lângă autism, mai suferă și de oxigenare insuficientă a creierului, apoi de pneumonie, de bronșită cronică și de anemie severă!? Aveți dreptate, știu ce ați gândit : nu e nimic omenesc, e dumnezeiesc, e supranatural.

Să vă reamintesc ce spuneau străbunicii noștri? Ei, când luau sau când dădeau copiii “de suflet”, se refereau la salvarea propriului lor suflet, nicidecum pe cel al copilului. Oare, până la urmă, cum se contorizează păcatele astea? Câte păcate mi-am făcut eu că am scris articolul acesta, și câte dvs. că l-ați citit? Eu cred că dvs. v-ați făcut mai multe. Știți de ce? – Nici eu!

10 August 2006